

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 18. Mt. XVII

Gegužēs-May 1, 1937

V. SEKMADIENIS PO VELYKŲ.

LEKCIJA

Jok. 1, 22-27.

MYLMIAUSIEJI, būkite gi žodžio vykditojai ir ne tik klausytojai, klaidinantys patys save. Nes jei kas yra žodžio klausytojas ir ne vykditojas, tas panašus į žmogų, kurs žiūri į savo prigimtą veidą veidrodyje: jis pasižiūrėjo į save ir nuėjo, ir tuojau užmiršo, koksai buvo. Kas gi atsidėjęs išžiūri į tobulą laisvės įstatymą ir jo laikosi, kas pasidarė ne klausytojas užuomarša, bet darbo vykintojas, tas bus laimingas savo darbu. O jei kas tariasi esąs maldingas ir nesuvaldo savo liežuvio, bet suvedžioja savo širdį, to maldingumas tuščias. Tikras ir nesuteptas maldingumas Dievo ir Tėvo akivaizdoje yra toks: lankyti našlaičius ir našles jų sielvarte ir sergėti savę nesuteptą šiuo pasauliu.

EVANGELIJA

Jojo 16, 23-30.

ANUO METU, Jėzus tarė savo mokytiniam: Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums: ko tik prašysite Tėvą mano vardu, jis jums duos. Iki šiolei jūs nieko neprašėte mano vardu. Prašykite ir gausite, kad jūsų džiaugsmas būtų pilnas. Tai aš jums kalbėjau prilyginimais. Ateina valanda, kuomet jau nebe prilyginimais jums kalbėsiu, bet aiškiai sakysiu jums apie Tėvą. Tą dieną jūs prašysite mano vardu; aš nesakau jums, kad aš prašysiu už jus Tėvą, nes pats Tėvas myli jus, dėl to kad jūs mane mylėjote ir tikėjote, jog aš nuo Tėvo išėjau. Aš išėjau nuo Tėvo ir atėjau į pasaulį; vėl palieku pasaulį ir einu pas Tėvą. Jo mokytiniai jam tarė: Štai dabar aiškiai kalbi ir nebesakai jokio prilyginimo. Mes žinome, kad tu visa žinai ir tau nereikia, kad kas tave klaustų; todėl mes tikime, kad tu esi nuo Dievo išėjęs.

Pamokslas V-ajam Sekmadieniui Po Velykų

Bastūnas

“IŠ TIKRŲJŲ, IŠ TIKRŲJŲ, sakau jums: ko tik prašysite Tėvo, mano vardu, jis jums duos.” Apaštalai, išgirdę, jog neužilgo reiksą su savo mylimu Mokytoju skirtis, labai nuliūdo, nes jie suprato, jog jau paskutinąjį kartą klausos Jojo pamokymų. Jiems baisu buvo pamanyti, kaip jie galėsia vieni, be savo Gerjojo Ganytojo tverti. Jie žinojo kas jų laukia, kas jiems skirta; pradėtasai darbas puls ant jų jau ir taip prie žemės prilenktų pečių; o jėgos net ir Mokytojo stiprinamos, tankiai pasirodo permenkos. O kas bus Mokytojui ir Ganytojui dingus?! Ne be reikalo apaštalamis ateitis liūdna, juoda, nerami, net ir kraupi. Iš tikrųjų nyku!

Bet mūsų Mokytojas, Gerasis Ganytojas jau seniai pramatęs apaštalų ir mūsų neramias ir savimi nepasitikinčias širdis, iš anksto viską sutvarkė, surėdė taip, kad visai nejučiomis išblaškė visas mūsų baimes ir abejones. Jisai davė apaštalamis tiek mokslo,

kiek jų protas galėjo panešti; visa kita pridėdamas jiems ir sykiu mums visiems suteikti per šventąją Dvasią, Kuri pabaigsianti tą Jojo pradėtąjį mokymą. O jeigu ko, tuo tarpu mums prireiktų, tik reikia kreiptis su savo reikalu bei prašymu į dangaus Tėvą, Jojo Sūnaus vardu, nes “Iš tikrųjų, iš tikrųjų sakau jums: ko tik prašysite Tėvo, mano vardu, jis jums duos.”

Šie Viešpaties žodžiai mokina mus melstis, rodo mums kaip reikia maldauti Dievą, kad Jisai mūsų išklaustų, kad mums suteiktų to, kas mums reikalinga ir naudinga. Visas Šventasis Raštas pilnas maldos pavyzdžių ir įsakymų. Senasis ir Naujasis Įstatymas ragina ir moko kaip melstis, bet įsako, jog žmogus *privalo* melstis. Neretai randame net pačius maldos žodžius, kuriais Jojo šventieji ir išrinktieji sėkmingai kreipėsi į Jį, ir gavo ne tik tai ko prašė, bet kur kas daugiau negu jie drįso ar išmanė prašyti. Saulemonas prašė išminties, išmintingai valdyti

savo valdinius, o tapo išmintingesnis už visus išminčius. Zuzana, nedorėlių apšmeižta ir teismo pasmerkta mirti, meldėsi ir Dievas netiktai ją išteisino, bet ir josios neteisingus šmeižikus nubaudė. Trys jaunikaičiai netiktai į pelenus nepavirto ugnyje, bet nuo jų rankų ir kojų ugnis nubraukė geležies pančius, kuriais jie buvo supančioti. Danieliaus malda užčiaupė išalkusiems liūtam nasrus. Visą knygą būtų galima prirašyti panašiais pavyzdžiais. Visi žinome maldos galią bei jėgą Naujajame Įstatyme. Žinome, kaip visos Bažnyčios maldos išgelbėjo Petrą iš E-rodo kalėjimo, kaip net Pats Kristus, pirm ar po didžiausių Savo stebuklų meldėsi, kaip, mokytiniais nepasisekęs nebylės dvasios ap-sėstąjį išgydyti, „jie klausė jį, slapčia: Kodėl mes negalėjome jos išvaryti? Jis jiems tarė: Ta veislė niekaip kitaip negali būti iš-varyta, kaip tik *malda* ir pasninku.“

Bet mums nėra reikalo giliai knistis į pra-eities knygas, ar gvildenti senovės įvykius; šiandieninis Bažnyčios gyvenimas rodo iš-tisą eilę įvykių, laiduojančių begalinę ir stebuk-lingą nuoširdžios maldos galybę.

Mūsų Viešpats yra geriausias mums pa-vyzdys; tankiai skaitome Evangelijoje, kaip Jisai meldėsi, net ir kokiomis maldomis Ji-sai Savo mintis, jausmus ir troškimus siuntė Savo Tėvui. Jisai išmokino Savo apaštalus, kaip melstis, ir davė jiems kilniausią ir gra-žiausią maldų maldą — *Viešpaties Maldą*.

Religija bei tikėjimas tai tiltas tarp Dievo ir žmogaus, tai ryšys tarp kūno ir sielos. Ir šis tiltas, šis ryšys gali stiprėti, drūtėti ar silpnėti, irti ir trupėti: Visa tai nuo žmo-gaus valios. Šis tarp Dievo ir žmogaus ry-šys nuodėmės nutraukiamas, o maldos suri-šamas, sumezgamas. Nuoširdi malda sutvir-tina tikėjimą ir suteikia Dievo malonių, o maldos pamiršimas ar jos nepaisymas sulai-ko Dievo malones ir siela praranda ar nu-traukia tą vienatinį ryšį su savo Sutvėrėju. Dievas tuojau ima tolintis nuo Jįjį nemylin-čiųjų, nemaldaujančiųjų.

Iš visų žemės tvarinių, vien žmogus mel-džiasi. Joks gyvulys nekelia rankas į dan-gų ar priklaupia maldoje. Nors ir yra daug ko bendra tarp žmogaus ir gyvulio, vienok, vienas didžiausių ir reikšmingiausių skirtu-mų yra tas, kad gyvuliai negali melstis. Mes galime melstis, jeigu tik norime, nes mes protingi Dievo tvariniai, o gyvuliai ne. Mū-sų sielos ne kam kitam ir sutverti, kaip tik tam, kad su Dievu kalbėtusi, su Juo drau-

giškus santykius palaikytų. O šitie santy-kiai geriausiai užlaikomi malda. Nesirūpinti apie maldą reiškia nesirūpinti apie sielą, ne-sirūpinti apie sielą reiškia nesirūpinti apie patį save, nes be sielos nebėr žmogaus. „Mel-sdamiesi,“ sako garsus pamokslininkas, „mes prieiname ko arčiausia viso tvėrimo vyr-au-jančio tikslo, kuris yra kalbėtis su Dievu ir džiaugtis ir naudotis Jojo draugyste, bendry-ste bei komunija.“

Malda, sielos komunija su savo Dievu. Baž-nyčios Tėvai aiškina, kad malda, tai atkrei-pimas širdies Dievop, arba pakėlimas sielos Dievop. Ir pati malda eina iš Dievo mal-onės, nes be jos mes nepajėgtume nė Dievo vardo su meile ištarti. Dievas gerai žino ko mums reikia, daug malonių ir taip Jisai mums suteikė ir suteikia visai neprašomas. Vienok, kad išmoktume nusižeminimo, o y-pač, kad brangintume Jojo taip gausiai su-teiktasias malones, Jisai kai kurias malones bei dovanas suteikia tik prašomas, maldau-jamas. Už tai ir yra sakoma, kad „jeigu žmogus meldžiasi, yra tai ženklas, jog Die-vas nori jam kokią malonę suteikti.“ Mal-da traukte pritraukia mus prie Dievo ir supažindina mus su Juo, kaip Šventasis Jo-kūbas ragina: „Artinkitės į Dievą, ir Jis artinsis į jus... Nusižeminkite Viešpaties akyvaizdoje, ir jis išaukštins jus.“ Maldoje randame Dievą, ir Dievas randa mus.

Malda mokina ir rodo mums mūsų priklausomybę Dievui, Kuriame „mes gyvename, ju-dame ir esame.“ Maldoje mes pripažįstame Dievui visišką viršenybę, viešpatystę, ir savo priklausomybę Jam. Meldžiamės kaipo tva-riniai į savo Tvėrėją, Kuris įsakė mums mel-stis, tuo norėdamas, kad mes ne tik supras-tume, bet ir pripažintume Jam visagalybę ir savo visišką priklausomybę Jojo tėviškajai meilei.

Mes nesimeldžiame, kad praneštume Dievui kas mums reikalinga ar naudinga. Ne. Ji-sai tą ir be mūsų nusiskundimų žino kur kas geriau ir greičiau negu mes patys, nes „Jū-sų Tėvas žino, ko jums reikia, pirma, nekaip ir prašote,“ bet mes meldžiamės už tai, kad Jisai įsakė melstis, už tai, kad mes norime su savo Esamuoju Geradėju ir Būsimuoju Šeiminku susipažinti ir ko geriausius san-tykius ne tik užvesti, bet užvedus ir palaikyti.

„Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums: ko tik prašysite Tėvo, mano vardu, jis jums duos.“ Iš šitų mūsų Viešpaties žodžių matome, kad mūsų maldos turi būti siunčiamos Dievui,

Kristaus vardu; kitaip mums Jisai nieko neprižada. Malda, Kristaus vardu, reiškia daug daugiau, negu tik pabaigti savo maldą minėdami ar lūpomis tardami Jojo vardą. Malda, Kristaus vardu, reiškia maldą, kuri sutinka su Kristaus mintimi, su Kristaus idealu, idėja, su Kristaus dvasia. Malda, Kristaus vardu, tai malda, siekianti ir ieškanti tokio tikslo, tokio gero, koki Jisai galėtų pagirti ir patvirtinti, kokių Jojo Širdis norėtų, kad mes, josios sanariai, sektume. Pasekmingoji malda yra protingo žmogaus malda į Dieviškąją Išmintį, su Kuria žmogus pasitaria ir susitaria. Be šito susitarimo, be Dieviškajai Išminčiai pasidavimo, negalime tikėtis savo maldų išklausymo, nes tik Kristaus vardu meldamiesi, gausime.

Jeigu iš tikrųjų norime žinoti, ar mūsų maldos yra aukojamos Kristaus vardu, mums tereikia prilyginti savo maldas "Viešpaties Maldai." Jisai mokino Savo apaštalus: "Taigi, jūs taip melsitės: Mūsų Tėve..." Viešpaties malda geriausias ir vienatinis visų pasekmingų maldų pavyzdys. Mes negalime norėti to, ko nėra "Viešpaties Maldoje," nes Jisai viską matė ir mato, visus mūsų reikalus ir vargus žinojo ir žino, ir, viską supratęs, viską pramatęs, Jisai mums paliko maldų maldą, kurioje randasi visa tai, kas mums reikalinga.

Bet taip gi negalime niekadoms pamiršti, kad malda ne tik mums, suaugusiems, bet ir jauniems ir mažučiams. Buvo laikas, kada visa šeima, tėvas, motina, seserys ir broliai, kas vakaras susirinkdavo melstis, Dievui dėkoti už suteiktasias tos dienos malones ir prašyti rytojui malonių ir palaiminimo. Bet šių dienų atbulas ir išvirškėjęs gyvenimas išardė tą mūsų tėvų-tėvelių nustatytą, dievobaimingą tvarką, išplėšė iš Dievo rankų tą pirmąją katalikiškoje šeimoje vietą. Tas gražus ir pavyzdingas paprotys jau šiandien tik atsiminimas, tik sumanota praeitis. O taip toli gražu neturėtų būti. Kiekviena šeima turėtų melstis, kaip šeima. Šeima ne žmogaus padaras; ji Visagalio Dievo įsteigta ir sutverta. Jisai sutvėrė žmogų, davė jam draugę, pagalbininkę, panašią į jį patį; palaimino jų dviejų susivienijimą ir suteikė jiems dviem galios daugintis ir augti. Taip šeima buvo įsteigta, sutverta.

Užtikrinti šeimos nepalijamumą, amžinumą per amžių amžius, Dievas į žmogaus širdį įsėjo karščiausią ir didžiausią meilę. Meilę kur kas stipresnę už tėvo, motinos, meilę, meilę atitraukiančią jį nuo namų, tėvynės

ir kūdikystės draugų. "Todėl žmogus paliks savo tėvą ir motiną ir laikysis savo moters, ir du bus vienas kūnas;" kad viens kitam ištiestų ranką gyvenimo džiaugsmuose ir skausmuose; kad perduotų tą gyvybės kibirkštį kitiems, kad būtų savo vaikų mylimi. Ši trejopa meilė, ši meilės trejybė sudaro, ar bent privalėtų sudaryti kiekvienos šeimos židinį: vyro ir žmonos meilė, vaikų meilė tėvams, visų meilė Dievui.

Ar ši dieviškoji draugija neturės garbės ir dėkavonės žodžio Dievui, josios Sutvėrėjui?! Ar galimas daiktas, kad tėvai ir vaikai niekadoms, sykiu suklaupę, negarbins ir nedėkos Dievui už visas taip gausiai suteiktasias malones? Ar nė paprastą, visų visiems sunešiotą "Ačiū" neištars?

Jeigu norime, kad vaikai būtų paklusnūs, dievobaimingi, geri, turime juos mokyti ir auklėti Dievo vardu. Tėvas, kuris niekadoms nesimeldžia, ar bent sykiu su savo vaikais nesimeldžia, tuo jau praranda savo šventąją ypatybę, ir tampa paprastas žmogus, kaip ir visi kiti.

Nesakykime vaikams: "Melskitės! Savo poterius kalbėkite!" Ne. Velei šaukimės juos pas save ir sakykme "Melskimės sykiu." Kas tada darosi vaiko galvoje ir širdyje? Jisai mato, kad tas, kurį jisai vadiną tėvu turi Tėvą danguje; jam didelį įspūdį padaro ta jo tėvo meilė ir pasitikėjimas savo Dangiškuoju Tėvu. Jisai nepamirš tą pavyzdingą pamokymą; jam ta šeimos malda bus šviesa ateities tamsybėse, jo žingsniams kelrodis gyveniman. Ta tėvo ir motinos, seserų ir brolių bendroji malda bus aiškiausiai laiduojimas, neužginčijamas prirodymas, kad Dievas visus myli, mūsų klauso, mūsų laukia. Amen.

Marija

*Marija skaisti, gryna,
Kaip laimė mūs' meili,
Pas Savo Kūdikėlių
Tu visa jųk gali.*

*Prašyk, o Motin Meilės!
Tegu numirsim sau
Ir Tavo Kūdikėlių
Mylėsim vis daugiau!*

*Marija, Motina, Saldybe!
Duktė Tu žemės ir dangaus!
Tu meilės divina galybe,
Mums laimę atnešei dangaus!*

Gegužė — Marijos Mėnuo

GEGUŽĖS mėnuo — Marijos mėnuo, tai gražiausias metų laikas, atbundančios gamtos ir kūrybinio darbo laikas. Per šį mėnesį mes su čiulbančiais paukšteliais, su maloniu tik ką pražydusių gėlių kvapu siunčiame savo maldas per nekaltybės ir grožio Karalienės, Švč. Panelės rankas prie Aukščiausiojo sosto. O prašyti mes turime daug,

daug ko. Visko mes galime iš jos prašyti. Viską Ji gali mums suteikti. Tačiau prašydami turėtume ką nors ir Jai paaukoti, kokį nors malonumą padaryti.

Maloniausia Jai mūsų auka tai noras Dievui patikti, visuomet Jo valią pildyti. Dievo valia yra pareiga *mylėti artimą kaip patį save*. O ar mes mylime savo artimą kaip patys save? Ar

mums rūpi, kad artimas klaidžioja klystkeliais? Ar skanda širdį matant aplink save tiek daug netikinčių, apsileidusių pareigose arba klaidingai nusistačiusių? O kiek mes prisidėjom, kad visa tai pagerėtų? Kiek sielų, atvedėm į tikrąjį kelią? Iš tikro, mes negalime būti geri katalikai, ištikimi Dievo valios pildytojai, jei manėme esą nuo tos pareigos laisvi, nes tai esą kunigų — dvasininkų pareiga. Jei taip, tai smarkiai klidome. Religija nėra specialybė ir apaštalavimas nėra profesija. Metas jau mums papildyti Kristaus vynyno darbininkų eiles, metas pasidaryti tikrais apaštalais.

Mums nereikia, kaip senųjų krikščionybės amžių apaštalam, eiti iš miesto į miestą, iš kaimo į kaimą. Užtenka, jei mes savo gyvenimu, savo pavyzdžiu parodome, kaip reikia suprasti Evangelijos tiesas. Mes tada būsimė apaštalai savo darbais, savo pavyzdžiu. Taisyklė: žodžiai pajudina, o pavyzdys patraukia" visada turi savo reikšmę. Taigi pasiryškime per gegužės mėnesį, Švč. Panelės Marijos padedami, taip sutvarkyti savo gyvenimą, kad ne vien tik mes patys įvykdytume Dievo valią, bet ir kitiems bū-

Maldos Galybė

SILPNAI APŠVIESTAME kambaryje, prie lovos, kurioje gulėjo sunkiai serganti moteris, sėdėjo dvi žmogystos.

— Ponas daktare, ar yra vilties? — paklausė drebančiu, ašaromis iš gailėsčio bespringstančiu balsu šalia sėdėjusi moteris.

— Hm... — labai nemalonu... — šnabzdėjo daktaras, o sukąsti jo dantys ir sutrankti veido raumenys nieko gero nereiškė.

... Vistiek nenustokite vilties... Po valandos turi būti ligos persvara, bet... širdis labai silpna, gyvybė kaip ant plauko, nebent tik įvyktų stebuklas, — pasakė daktaras.

— O Dieve, būk gailėstingas! — sušuko moteriškė.

Nė vienas nepastebėjo, kad kambario kėtėje stovėjo mažas, tik vienuose marškinėliuose, mergaitė ir kvapą užgniauzusi klausės tetos su daktaru pašnekėsio. Paskutiniai daktaro žodžiai lyg strėlė pervėrė mergaitės širdį. Tylutėliai apleido ji mirštančios motinos kambarį ir atsiklaupusi prieš Švč. Panelės Marijos marmurinę statulėlę, buvusią miegamajame jos kambarėly, pradėjo melstis:

— O Marija, — šnabzdėjo lūpos: — pagydyk mano mamytę. To žinai, kad aš ją tik vieną pasaulį teturiu. Neleisk, kad likčiau našlaitė...

Gailėstis užgniauzė tolimesnius maldos žodžius. Su skaudančia širdimi ir pilnomis ašarų akimis, žiūrėdama į Švč. Panelės statulėlę, kėlė aukštyn rankutes ir... gal tik širdimi meldė.

Tuo tarpu įvyko ligos krizis. Ligonė staugai pagerėjo. Daktaras su nustebimu dar kartą apžiūrėjo ligonę ir užtikrino, kad joks pavojus nebegresia. Nudžiugusi teta įbėgo į Marytės kambarėlį pranešti jai linksmą žinią, nes prieš tai ji buvo palikusi ją miegančią. Labai nustebė neradusi mergaitės lovoje. Pakėlus aukštyn lempą pamatė Marytę klūpančią prie Marijos altorėlio. Ir kai pasakė, kad motina greitai pasveiks, Marytė atsakė tyliu balsu:

— Aš žinojau, kad Jėzaus Motina bus gailėstinga... Ji nenorėjo, kad aš likčiau našlaitė.

tume paraginantį pavyzdys. O tada įvykdysime Dievą valią ir padarysime malonią Švč. Paneli auką. Ji atsilygins laimindama mūsų darbus ir suteikdama išvermės.

Dievo Motina ir Krikščionė Moteris

Kun. A. T. (Samata)

DANGIŠKOJI ŠVIESA ir palaiminimas pripildo sielą, kuomet meilingu pamaldumu ištariame Marijos vardą. Tai yra vardas neišreiškiamai harmoningas, meilingiausias ir saldžiausias vardas, vardas kuris gaivina širdį ir ją pradžiugina nekalčiausia linksmybe. Visa žemė aidėja ištariant Marijos vardą, kuris nekalčiausio džiaugsmo pagavime giedomas Danguje akomponuojant auksinėms kanklėms. Meilė niekada nenuilsta kartotį Marijos palaimintojo vardo, nes tai yra Jėzaus Motinos ir mūsų Palaimintosios Motinos vardas. — Marijoje Dievas įkūrė žmonių didenybės stebėtiniausią idealą. Po Jėzaus, Marija yra *Amžinojo Kūrėjo kilniausias šedevras, Atpirkėjo švenčiausias vaisius, Šventosios Dvasios saldžiausioji linksmybė*. Ir ta taip išaukštinta kilniausioji Moteriškė, kurios grožybė ir garbė viršija angelų dvasiškumą, yra visos žmonių giminės Motina. Nekaltai Pradėtoji Marija, kurioje įkūnyta visų moterų kilniausioji grožybė ir šventumas ir motinystės iškelta pagarba ir didenybė, yra *krikščionės moters idealas, pavyzdys*.

Ievos nupuolys rojuje nupuldė moters prigimtį, paliekant jai nuodėmės paveldėjystę, skirtą gyvenimo nenustojančioms kovoms, kartiems skausmams ir dideliems pažeminimams. Tačiau, po šimtmečių skausmingo ilgėjimosi ir dvasinių sielvartų, Marija, nugalėtoja to visa kas yra nupuolusia ir nuodėminga, pasirodė. Ir kadangi ši antroji ir palaimintoji leva atnešė išganymą per Jėzų Kristų, moteris per krikščionybę tapo iškelta į pagarbos ir vertybės nesitikėtas viršūnes.

Marija yra ne vien šviečiantis pavyzdys, bet taip pat tikroji vadovė savo seserims čia, žemėje. Šventoji Bažnyčia Marijoje dėda prieš krikščionę moterį jos idealą *kaip mergelės, žmonos ir motinos*. Kilnios širdies krikščionei moteriai Marijos idealas yra be galo įkvėpiantis ir palaimintas, kad krikščionė moteris sektų Mariją, kuri ėjo Jėzaus pėdomis! Per Mariją krikščionė moteris šiais nekrikščioniškais laikais vedama į patį Dangu.

Mergelės pavyzdys

Marija, Nekalčiausioji Mergelė, yra *panystės kiekvienos dorybės pavyzdys*, bet ypatingai

gai padorumo ir šventosios nekaltybės. Taip didelė buvo Marijos meilė ir atsidavimas nekaltybės angeliškajai dorybei, kad Ji geriau velijo pasilikti panystėje nekaip tapti Dievo Motina. Jos visos mintys, žodžiai ir darbai kvepėjo padorumu ir nekaltybe. Rūpestingą globa Ji sergėjo nekaltybės dailiąją leliją. “Marija, skaistesnė nekaip saulės spinduliai,” rašo šv. Jeronimas, “nieko neturėjo bijotis iš šėtono nuodijančio kvapo; o visgi Ji gyveno nuolatinėje baimėje, kad kas nesuteptų Jos nekaltybės.” Nors patvirtinta malonėje, Ji nepasitikėjo savo pačios stiprybei lyg Ji būtų silpniausia iš visų tvarinių. Ji sergėjo savo širdį, savo mintis, savo žodžius ir savo visus jausmus, kad išvengtų nuodėmės kiekvienos progos. Kokis sugėdinimas toms jaunoms mergelėms, kurios akylai pasitiki į savo silpną stiprybę, kurios be apmąstymo savo skaisčią dorybę stato į pavojų ir pražūtį! Jei Marija, taip skaisti, taip šventa, taip labai rūpinosi išlaikyti tą kilniausią dorybę, tai kokio atsargumo turi imtis tos, kurios yra taip silpnos ir taip palinkusios į nuodėmę, ypatingai šiame amžiuje, kai pavojai tai dorybei brukasi iš kiekvienos pusės?! Tat, jaunos mergelės, sekite Nekalčiausios Panelės pavyzdį, būdamas atsargiomis ir šalindamosi nuo pavojingų progų, prie to dar meldamos Marijos pagalbos išlaikyti nekaltybės baltąją leliją.

Žmonių ir Motinų pavyzdys

Vienas viršijantis prigimtas jausmas, kurį Dievas idėjo į moters širdį, yra meilė. Dėl to, štai gražiosios ir skaisčiosios meilės Motina su Dieviškuoju Kūdikiu prieglobstyje arba ant kelių. Žiūrėk ir tēmyk į Jos rūpestingą meilę Betliejuje, Egipte arba mažame namelyje Nazarete. Ji visai pamiršta save, Jos visas rūpestingumas ir atsidavimas yra Kūdikiui ir ištikimam sužiedotiniui Juozapui, nes Dieviškojo Tėvo valia taip nori. Jos šeima yra Jos mažasis pasaulis, tačiau — a, kokis turtingas! Ji eina savo nanų pareigas menkoje virtuvėlėje; Ji atsineša vandens iš šulinio; Ji užkuria kakalį ir gamina skanų valgį; ir niekas Jai nepadedą, ne bent angelai, kurie Jai bendrauja nematomi iš aukšto...

Krikščionė žmona ir motina, žvelgk į Ma-

riją kaip tavo lydinčią šviesią žvaigždę, ir rask savo šeiminę laimę atsižvelgdama į moterystės luomo antgamtinę prasnę. Ir paklausk, ką garsusis kardinolas Faulhaberis kalba: "Moterystė yra viena iš septynių šventųjų taurių, kurios iki viršo yra pripildytos Kristaus Krauju... Tai yra didelis sakramentas Dieviškojo Išganytojo laiminančio žmoniją, ir palygintąs šventųjų šventimų sakramentui. Šventųjų šventimų sakramentas pašvenčia laiminančio Dieviškojo *Atpirkėjo* apaštalus; moterystės sakramentas pašvenčia laiminančio Dieviškojo *Kūrėjo* apaštalus. Moterystės sakramento sidabrinėje taurėje *Kūrėjo* palaiminimas suimamas ir duodamas žmonijos *gamtiniam* atgimimui. Šventųjų šventimų auksinėje taurėje, *Atpirkėjo* palaiminimas duodamas žmonijos *antgamtiniam* atgimimui."

Sventoji pagarba jos Dievo duotam pašaukimui ir krikščionės žmėnos dorovingumas vedybiniame gyvenime neša Nazareto drvasią ir Nazareto laimę. Jos mylintis ir nesavi-meilus pamaldumas, jos tauri, gili ir tvirta meilė, kuri kaip kad jos pavyzdys, Marija, turi savo pradžią Dievuje, negali visų blogus ir savimeilius palinkimus. Ji gyvena vien tik Dievui, savo vyrui ir savo vaikams.

Motinystės garbė

Dievo Motina krikščionei motinai yra kilniausias ir aukščiausias idealas motinystės meilės, atsidavimo ir aukos jos Dievo duotam kūdikiui. Ji prieš save visada turi Marijos ir Kūdikielio Jėzaus kilnųjį paveikslą. *Krikščionės motinos garbingiausia pažiba yra jos vaikai. Žvaigždė, kuri švietė viršum Motinos Betliejuje, dabar taip pat šviečia viršum jos galvos. Nedorovės galybės šiandien siaučia prieš motinystės kilnumą ir vaikų teises. Motinystės šventumas dažnai atsiduria pavojuje, nes kenksmingos teorijos visur plėčiamos ir propaganda varoma prieš vaikų gimdymą, ir taip vadinami namų ir šeimos "pasenę" idealai laidojasi, įsigalint moderniškojo neo-pagonizmo smarkiam puolimui. Dėl to, krikščionės motinos turi tvirtai laikytis Dievo Motinos, o turės geriausią priebėgą ir tvirčiausią apsaugą prieš tuos atviros neištikimybės ir nedorovės pragaištingus siautimus.*

Marijos išorinis gyvenimas buvo taip paprastas ir padorus, kaip kad ir kitų tūkstančių moterų. Ji taip pat gyveno tarp nusidėjėlių, ėjo ta pačia erškėčiaus išklotą žemę, kentė gyvenimo karčiausius skausmus

ir patyrė saldžiausio džiaugsmo. Ji karžygiška tvirtybe stovėjo po Kryžiumi, ant kurio Jos Dieviškasis Sūnus buvo prikaltas ir mirė Kalvarijoje. Jos beribiai mylimo Sūnaus Kraujas krito ant Jos nuo Kryžiaus. Jo skausmai ir kančia pervėrė Jos širdį. Tačiau, Ji išturėjo iki Jo paskutiniam kvapui. Ir tą karčiausią valandą Ji gavo ir priėmė žmoniją kaip savo vaikus, ir ant jų išliejo savo motiniškąją meilę.

Jėzui įžengus Dangum, Marija tuojuo pradėjo Motinos ir jaunos Bažnyčios Motinos naujas pareigas eiti. Tačiau, Ji nevaldė, ir Ji neskelbė kaip apaštalai. *Ji tvirtino, drąsino, darbovosi, aukojosi ir meldėsi moters tikroju būdu.* Tuomi Ji paneigė Ievos dukterų puikybę, pažabojo jų didelį uolumą laisvei, atsižymėjimui ir pasididžiavimui. Visada ir visur nekaltybės garbė švietė Jos veidą; iš Jos akių visada spindėjo kilniausias dvasiškumas ir dievingumas.

Štai, kirkščione moterie, Marijoje, Panoje ir Motinoje, yra tavo kelias pas Jėzų, tavo džiaugsmas gyvenime ir tavo palaimintasis užmokesnis Danguje. Ar pati eini tuo keliu?... Geriausiai, kad prisipažintum: Ar Dievo Motinai visada pasirodė geroji ir tikroji sesuo savo vidujiniais atsižvelgimais, žodžiais, darbais, apsirėdymu ir pasielgimu?...

Jei ne, tai apgailestauk, ryždamosi karžygiškai sekti Dievo Motiną, tavo kilniausią idealą ir aukščiausią pavyzdį.

J. Augustaitytė-Vaičiūnienė.

Graži Tu, Marija

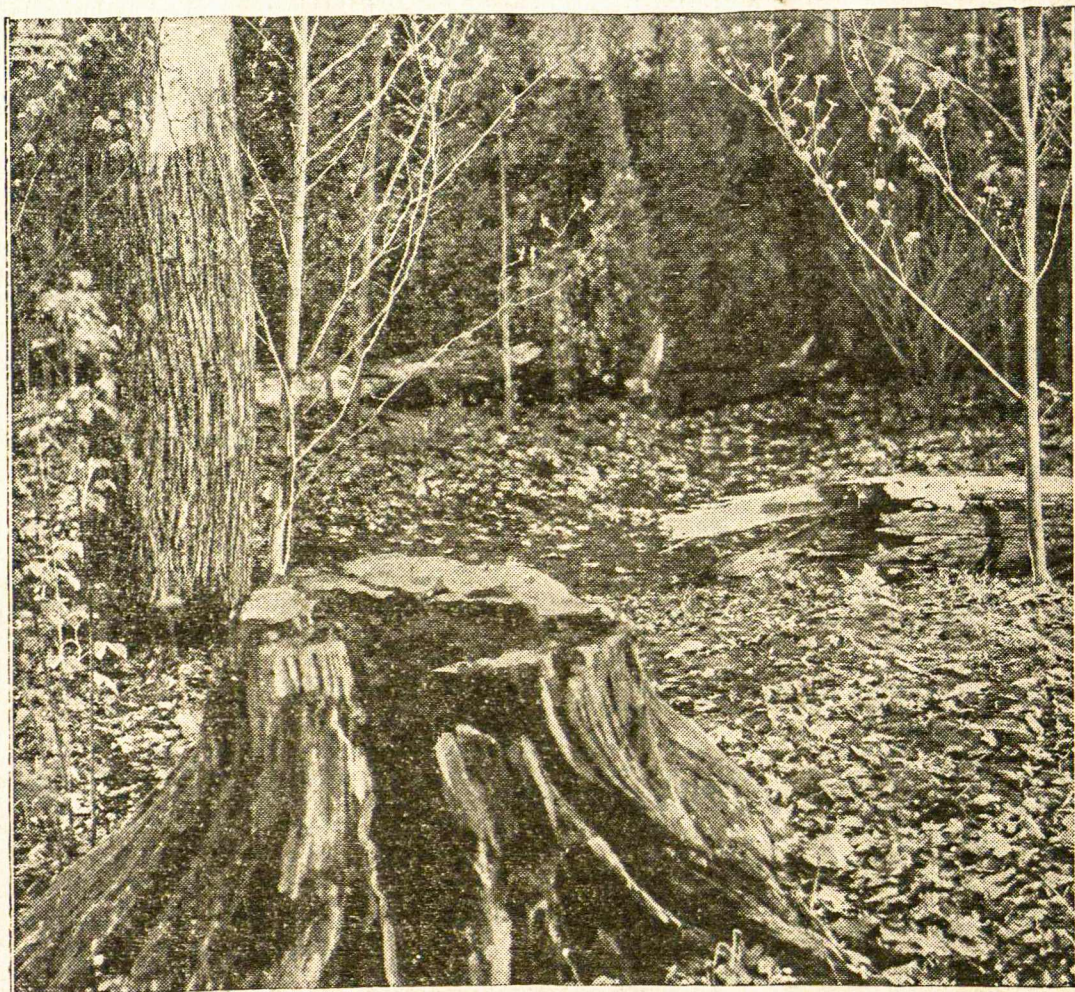
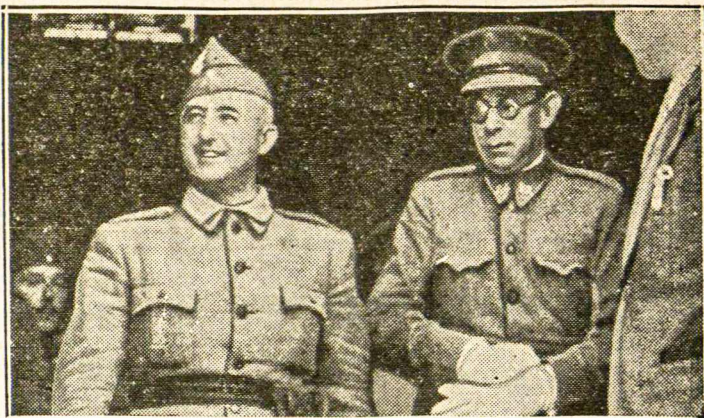
*Graži Tu, Marija, danguje ir žemėj,
Sušvitusi saulė tarp dviejų naktų...
Danguj Karalienė, o žemėj mergaitė,
Kad mūs prakeikimai seni neplaktų...*

*Graži Tu, Marija! Lyg tarp disonansų
Pravirkęs džiaugsmingai akordas švelnus,
Taip šypsos pasauliui ant kelių tavųjų
Ištiesęs rankytes mažutis Sūnus.*

*Graži Tu, Marija! Ir amžių Kūrėjas
Sukurt negalėjo Tave gražesnės!...
Mes, grožį pamilę ir žemėj paskendę,
Nematom už Tave žvaigždės šviesesnės...*

(Iš knygos "Su baltu nuometu")

Sukilėlių prieš Ispanijos bedievišką valdžią vadai: generolas ir sukilėlių vyriausias vadas Francisco Franco (kairėje) ir gen. Emilio Mola (dešinėje), kuris sėkmingai vadovauja sukilėliams siaurinėje Ispanijoje. Gen. F. Franco aną dieną kalbėjo per radiją. Jis atsisaukė į ispanų tautą, ragindamas ją vienybėn prieš ispanus bolševikus. Tad, pagelbėkime jam savo maldomis!

Visų metų gražiausias mėnuo yra Gegužė. Šį mėnesį gamta atbunda iš žiemos miego. Oras prisipildo tik ką pražydusių gėlių kvapu; čiuilbantieji paukšteliai džiugina žmogaus širdį. Todėl ir Bažnyčia, atsizvelgdama į visa tai, paskyrė Gegužės mėnesį Marijai, nes Ji yra mūsų prisikėlimas į naują gyvenimą.

Stebuklingas Vilniaus Aušros Vartų Šv. Marijos Paveikslas

V. M. V.

GARSUS yra Vilniaus Aušros Vartų Šv. Marijos paveikslas. Kas metai daug maldininkų būrių jį aplanko.

Stebuklingojo Vilniaus Aušros Vartų Šv. Marijos paveikslo istorija yra neaiški. Kai kurie rusų istorikai tvirtina, kad tas paveikslas esąs Didžiojo Lietuvos kunigaikščio Algirdo grobis. 1363 metais Algirdas sumušė totorius ir paėmė iš jų daug grobio, kuriame buvęs ir tas paveikslas. Jį Algirdas pargabėjęs iš Chersono miesto esančio netoli Juodosios jūros.

Nors Didysis Lietuvos kunigaikštis Algirdas buvo pagonis, tačiau jis krikščionybei nebuvo priešingas. Jo žmona Julijona buvo krikščionė rytų apeigų. Tą paveikslą Algirdas padovanojęs savo žmonai, kuri mirdama jį atidavusi pravoslavų Šv. Trejybės vienuolynui Vilniuje.

Senovėje Vilnius ir kiti miestai buvo aptverti aukštomis daugiausia mūrinėmis tvoromis, kuriose būdavo keli vartai. Tai buvo daroma tam, kad geriau būtų galima apsiginti nuo priešų. Paveikslas

1431 metais buvo pakabintas Vilniuje Medininkų vartuose, nes buvo tikėta, kad jis apgins šalį ir miestą nuo priešų, maro ir bado. Vėliau Medininkų vartai buvo praminti Aušros vartais. Užtat ir tas paveikslas ligi šiai dienai vadinamas Aušros Vartų paveikslu.

Kas dėjosi su Aušros Vartų paveikslu per visą šešioliktą šimtmetį, nėra aišku. Žinoma tik, kad tuo laiku vartai apgriuvo, o paveikslas nusitrynė. Septynioliktojo am-

žiaus pradžioj paveikslas buvo perpaišytas, atnaujintas.

1626 metais toje vietoje, kur pirmiau buvo pravoslavų Šv. Trejybės vienuolynas, įsikūrė Basųjų Karmelitų ordeno vienuolynas. Kiek vėliau Lietuvos didikas St. Pacas prie to vienuolyno pastatė Šv. Trejybės bažnyčią, į kurią vienuoliai įnešė Aušros Vartų paveikslą, nes, kaip minėta, vartai buvo žymiai apgriuvę.

1671 metais buvo pastatyti nauji vartai. Paveikslas buvo vėl įdėtas į vartus, prie kurių buvo pastatytas balkonas, kad galima būtų laikyti Mišios, nes paveikslas visų buvo gerbiamas. Nuo to laiko vienuoliai pradėjo užrašinėti stebuklus, kurių gana daug įvyko.

1671 metais iš antro aukšto nukrito dviejų mėnesių vaikas. Tėvai vaiką paaukojo Šv. Marijos globai ir jis išgijo. 1702 metais švedai užėmė Vilnių. Keturi švedų kareiviai pradėjo tyčiotis iš paveikslo. Sunkios durys, kurias vos pakeldavo 10 vyrų, nukrito nuo kengių, du kareiviai užmušė, o du mirtinai sužeidė. 1706 metais užsidegė mies-

Stebuklingasis Švenč. Panelės Marijos paveikslas Aušros Vartų Vilniuje.

tas ir gresė pavojus Aušros Vartams ir vienuolynui. Žmonės pradėjo melstis prie paveikslo. Staiga gaisras sumažėjo ir vartai išliko. Be to, 1745 metais stebuklingai pasveiko sirgus neišgydoma liga Eleonora Kolendžiūtė.

1715 metais gegužės mėn. 26 d. kilo gaisras, kuris sunaikino dalį miesto ir Aušros Vartus. Paveikslas nuo gaisro buvo išgelbėtas ir įneštas į Karmelitų vienuolyno baž-

nyčia, 1744 metais buvo pastatyti nauji mūriniai Aušros Vartai su koplyčia, į kur buvo vėl perkeltas stebuklingasis paveikslas.

Jau tuo laiku paveikslas savo stebuklais buvo labai pagarsėjęs. Maldininkų atkeliaudavo net iš užsienių. 1748 metais Lietuvos valdžia išleido įsakymą, kad žydai o taip pat ir visi kiti, eidami pro paveikslą nusiimtu kepure ir nedarytų nieko, kas galėtų tą stebuklingąjį paveikslą žeminti.

1812 metais prancūzai kariavo su Rusija. Napoleono armija, eidama per Vilnių, apdraskė paveikslą ir koplyčią, o iš Šv. Terešės bažnyčios padarė sandėlį. 1829 metais Aušros Vartai ir koplyčia buvo atnaujinta, o patį paveikslą dailininkas K. Ruseckas perpašė.

1844 m. Aušros Vartai atiteko pasaulinės dvasiškijos žinia, nes Karmelitų vienuolynas, kurio žinioje ligi tolei buvo paveikslas, buvo panaikintas. Taip vartai, koplyčia ir paveikslas kelis kartus taisyti ir puošti pasiliko ligi šių dienų labai gerbiami.

Tarp žmonių, yra padavimas, kad valdant Vilniaus vyskupiją vyskupui Andzevičiui, bu-

vo rusų valdžios įsakyta atimti Aušros Vartų paveikslą iš katalikų ir perkelti jį į cerkvę. Buvę jau išsiųsti trys archijerėjai, bet vienas jų staiga miręs Aušros Vartų koplyčioje, kitas pabūgęs ir bėgdamas namo mirė kelionėj, o trečias Volynijos archijerėjus puolęs toje pat koplyčioje ant kelių šaukė: "Dievo Motina, neliesiu Tavęs, tik pasigailėk manęs." O katalikų vyskupas Andzevičius, kai jam Peteburge buvo pranešta apie paveikslą atėmimą, taip buvo tuo susijaudinęs, kad krito ant žemės ir sunkiai susirgo. Tik geriems caro gydytojams padedant, netikėtai pagijęs.

Jau prisiartina gegužės mėnuo. Šis mėnuo yra Švč. Marijos garbinimo mėnuo. Vėl maldininkų būriai trauks į Vilnių, kad ten prie stebuklingojo paveikslą geriau pagarbintų Švč. Mariją. Tačiau tarpe tų maldininkų bus labai maža lietuvių, kuriems ypatingai yra brangus tas paveikslas. Bet pagaliau ateis laikas, kada teisybė paims viršų: Vilnius teks mumų lietuviams. Tuomet mes galėsime savo tikroje sostinėje tinkamiau pagarbinti Mariją mūsų Globėją ir Užtartytoją.

“Aš Esu Marija, Jėzaus Motina”

(Marijos Apsireiškimas Prancūzijoje)

BENEDIKTA jau turėjo dvyliką metų. Saint Etiennos gyventojai negalėjo ta mergaitė atsistebėti dėl jos gražumo ir dorovingumo. Iš tikrųjų, tai buvo pamaldumo, paklusnumo tėvams ir mokytojams, nepaprastų gabumų, meilumo gėlė.

Jos ginklas ir viso ko šaltinis buvo rožančius, jos džiaugsmas ir laimė kalbėti apie Mariją ir ją mylėti.

Benedikta buvo neturtingų tėvų duktė. Vienintėlis šeimos pragyvenimo šaltinis buvo nedidelis būrelis avių, kurias Benedikta ganydavo po plačias ir derlingas Saint Etiennos apylinkes.

Kartą vasaros metu mergaitė išginė savo bandą ant šv. Mauricijaus kalno. Šis kalnas, į pietvakarius nuo miestelio, yra pasakiško gražumo: visas apaugęs žaliajumi mišku, su daubomis ir stačiais šlaitais, o aplink puikiai reginiai.

Kartą bevaikštinėdama paskui savo bandą ir leisdama per išdžiūvusius laibus pirštus rožančiaus poterėlius, pamatė besingantį sen-

ką. Jis pro ją praėjo vos už kelių žingsnių. Senukas pažvelgė į mergelę ir maloniai šypstelėjo. Mergaitė nekreipė dėmesio, bet vis dėlto padarė kažkokį įspūdį. Po to Benedikta tą senelį matydavo ant kalno kasdien.

* * *

Vieną gegužės mėnesio dieną buvo nepaprastai karšta. Benedikta ištroško gerti ir pradėjo pašlaitėse ieškoti vandens. Besileisdama žemyn užtiko aikštę, kurioje buvo griuvėsių. Kažkaip jos širdis užsidegė karšta malda ir ji lyg nujautė, kad čia yra nepaprasta vieta. Ji meldėsi gana ilgai ir visai užmiršo savo avis. Kai išsigandus atsisuko atgal, — visos avys stovėjo jos užpakaly.

Staiga ji pamato prisiartinantį ir pažįstamąjį senelį. Tik šiandien visai kitaip atrodė: tiesus, apsilkęs randonais rūbais, ant galvos mitra, o veidas nepaprastai gražus.

Mergaitė išmeigė į jį savo akutes ir nežinojo ar bėgti ar laukti. Senelis tuo tarpu prisiartinęs maloniai paklausė:

— Mano dukrelė, ką tu čia veiki?

— Ganau bandą ir prašau Dievulio vandens: noriu gerti.

— Gerai, aš tau parodysiu.

Ir senukas nuėjo prie vieno šulinio rentinio, kurio mergaitė dar nebuvo pastebėjusi.

Mergaitė tuo tarpu išsiėmė iš savo pintinėlės gabalėlį duonos, norėdama pasidalinti su senuku:

— Seneli, aš tau duosiu duonutės. Gal išalkęs?

— Ne, mano dukrele, aš nenoriu.

— Tur būt, seneli, labai gerai valgai, kad taip puikiai atrodo, toks raudonas! — stebėjosi Benedikta.

— Žemiškos duonos aš nevalgau, tik dangiškąją. O tu, mažyte, valgyk, aš duosiu vandens.

Bet mergaitę senelis taip sužavėjo, kad ji, visai užsimiršusi savo bailumą ir vandenį, vėl vaikiškai paklausė.

— Seneli, kodėl tu toks gražus? Gal tu angelas ar Jėzus?

— Aš Mauricijus! — atsakė senelis. — Šie griuvėsiai — tai kadaise mano garbei pastatytos bažnyčios liekanos. Vargas tiems, kurie ją išgriovė, nes jie turės atsakyti prieš Dievą.

Mergaitė lyg nesuprasdama klausėsi, o senelis dar pridūrė:

— Mano dukrele, į šią vietą kitą kartą neateik. Čia jau svetimos pievos, ir šeimininkas užtikęs gali atimti tavo avutes. Kitą kartą gink savo bandą į anapus miesto esantį slėnį: ten tu pamatysi Dievo Motiną.

Pamatyti Dievo Motiną! Juk tai didžiausias Benediktos troškimas. Bet nekartą pati sau sakydavo: “Ne, aš jos nematysiu, nes aš neverta nusidėjėlė!” Ir per jos veidelius perbėgdavo gailėsčio ir liūdesio šešėlis. Dėl to ji ir dabar paklausė senelio:

— Seneli, Marija danguje, tai kaip aš ją žemėj pamatysiu?

— Taip, — nusišypsojo šventasis: — Ji yra danguje, bet kada tik nori, gali būti ir ant žemės.

* * *

Saulutė jau leidosi. Mauricijus liepė mergaitei eiti namo. Avys visą laiką čia pat stovėjusios linksmai šokinėdamos pasileido pirmyn, lyg dalindamosios su savo šeiminiuke džiaugsmu. Senelis dar palydėjo ir atsiveikindamas tarė:

— Dukrele, imk šitą lazda. Ten pakalnėj iš miško tavo avis užpuls keturi vilkai. Tu

jiems su šia lazda pagrūmok, ir jie nubėgs kaip įgelti. Taip ir buvo.

* * *

Per visą naktį Benedikta akių nesumerkė. Juk rytoj pamatys Mariją. Argi tai gali įvykti? Bet juk senelis taip sakė!

Vos tik pradėjo švisti, Benedikta išsivarė savo bandą į šv. Mauricijaus nurodytąjį slėnį. Iš džiaugsmo nežinojo ar bėgte bėgti ar rmtai eiti. Štai jau ir slėnis su savo gražiais krantais. Benedikta pasuko prie vienos, jai gerai žinomos uolos.

Ogi žiūri ten jau bestovinti kažkokia graži ponia, laikydama ant rankų berniuką. Graži atrodė Benediktai ponia, dar gražesnis berniukas, bet jau nė į galvą neatėjo, kad tai būtų Mariją. Kur čia tau! Mariją parodys pats senelis. Ji bus kur kas gražesnė. Mergaitė drąsiai kreipėsi į moteriškę, palaikydama ją miestiete:

— Gražoji ponia, ką čia veiki? Gal gėlių atėjote pasiskinti, aš padėsiu. Nelaukdama atsakymo, Benedikta įsmeigė savo akis į gražųjį berniuką ir tarė:

— Gal man duotum panešioti savo berniuką? O kaip man būtų linksma!

Ponia tik nusišypsojo.

Mergaitė ir mąsto: “Graži ponia, nerasciau žodžio jos gražumui išreikšti.” Mergaitė nė nepasijuto, kaip ji visai paskendo mintyse apie poniją: ji mato, ji myli, ji džiaugiasi, nors pati visai nesistengia taip daryti.

Ši tyli kontempliacija tęsėsi kelias valandas. Apie pietus Benedikta lyg pabudė. Instinktyviai išsiėmė duonos, kurią ryte buvo įsidėjusi, ir, iš paprasto širdies gerumo, pasiūlo ir poniai.

— Gal nori valgyti? Mano duonutė gaudi, o dar pasimirksysiu šaltinio vandeny!

Ponia vėl nusišypsojo. Benedikta norėjo pasiekti ir paduoti, bet kiek ji žingsnių žengė pirmyn, tiek ponia atgal.

Vakare ponia išnyko. Benedikta taip ir paliko bestovinti: ji žiūrėjo į tuščią vietą ir meldėsi.

Jau dangaus skliaute žvaigždės sumirgėjo, slėny pradėjo kilti baltas rūkas, bet Benedikta vis dar stovėjo. Tik avių bliovimas ją tepabudino.

Mergaitė jautėsi patenkinta ir svajojo apie rytojų, pati savęs klausdama: ar toji ponia dar nusišypsos, ar dar ties berniukas į ją savo rankas.

* * *

Mergaitė gražiąją poniją matė kasdien.

Bet kas toji ponija? Mergaitė nedrįso klausiti, bet kartu ir netikėjo, kad tai būtų Marija.

Greit žinia pasklido po visą miestelį ir apylinkę, kad Benedikta kasdien matanti Marija.

Mergaitė ir tada netikėjo, nors savo matymus neslėpė.

Pagaliau pati ponija ima mokyti Benediktą, kad mokėtų žmonėms papasakoti. Vieną dieną apsiireiškusioji tarė:

— Sukviesk visas miestelio mergaites ir kas vakarą giedokite švč. Panelės litaniją, žinoma, pirmiau gavusios klebono sutikimą, tada pažinsite, kas aš esu.

Bet Benedikta pasisako nežinanti, kas ta litanija. Tada ponija moko mergaitę žodis po žodžio, kaip motina vaiką, kol atmintinai išmoko.

* * *

Po trijų mėnesių po pirmojo pasirodymo garsas pasklido labai toli. Susidomėjo daugelis žymių asmenų, kaip pav.: parlamento nariai, advokatai ir k. Visi prašo Benediktos, kad ji paklaustų ponios vardo. Tuo tikslu sustato prašymą, kurį Benedikta išmoksta mintinai: “Geroji Ponija, aš ir visi šios apylinkės žmonės labai nori žinoti, kas tu esi. Gal tu gerojo Dievo Motina? Būk tokia gera, pasakyk mums, o mes tau pastatysime čia koplyčią, kad galėtume tave garbinti ir tau tarnauti.”

Mergaitė jokiū būdu nenorėjo klausiti, bet buvo priversta. Ji priėmė iš ryto šv. Komuniją ir meldamosi nuėjo į pasirodymo vietą. Ponija jau stovėjo. Į klausimą neatsakė, tik tarė:

— Ateikite su miestelio mergaitėmis procesijoje, giedodamos švč. Panelės litaniją.

— Gerai, bet kas manęs klausys? — atsakė mergaitė. — Aš prašyčiau parašyti.

— Nereikia, — maloniai atsakė ponija ir išvyko.

Mergaitė sugrįžus viską papasakojo klebonui. Klebonas paklausė ir 29 rugp. suruošė mergaičių procesiją. Dalyvavo iš visos apylinkės žmonės.

Atėjęs procesijai, Benedikta ir parlamento narys p. Grimaud atsistojo priešaky prieš uolą.

Ponas Grimaud atsiklaupė, o Benedikta paėjo dar 5—6 žingsnius pirmyn. Netrukus Benedikta sušuko:

— Štai ponija, greičiau artyn!

— Kur? — paklausė p. Grimaud.

— Ji tiesia į tavo ranką, — aiškino mergaitė, ir tuoj pridūrė: — jau išnyko!

Niekas iš žmonių ponios nematė. Tačiau p. Grimaud ir klebonas dar neleido išsiskirstyti ir liepė toliau melstis, o Benediktai įsakė, jei pasirodys, paklausti vardo. Netrukus ponija vėl pasirodė. Matė tik Benediktą. Kai Benedikta paklausė vardo, pasigirdo visiems girdimas atsakymas: “Aš esu Marija, Jėzaus Motina.”

K. Z-kas (“Š. B.”).

Paklydėlio Atsivertimas

Nuorašas VACLOVO VAICEKAUSKO.

Jėzno Parapijiečio Viešas Pareiškimas

Griždamas iš Amerikos tautinėse lietuvių sektos R. Kat. Bažnyčion prieš Prel. V. Vaičiulį, kaipo Vyskupo įgaliotinį, darau šį pareiškimą:

Šiuomi pareiškiu savo viešą apgailestvimą, kad esu padaręs tokį niekšišką darbą išsižadėdamas savo tikrojo šv. Tikėjimo ir Rymo Katalikų Bažnyčios ir buvan prisidėjęs prie Bažnyčios priešų ir su jais užpuldinėjau šv. Katalikų Bažnyčių ir Jos mokslą.

Dabar netik apgailestauju, bet griždamas tikrojon Bažnyčion, kaip paklydusis sūnus tvirtai esu nusistatęs ne tik išverti šv. Tikėjime ir Bažnyčios vienybėje, bet ir atitaisyti, kiek galėsiu padarytą Bažnyčiai ir Tikėjimui skriaudą, savo broliams duotą papiktinimą.

Aš žinau, kad Amerikos lietuvių tautinė bažnyčia yra atskala, nuklydusi nuo Tikrosios Rymo Katalikų Bažnyčios, nuo tikrojo Kristaus mokslo ir veda į pražūtį, suvedžiodama žmones gyvenančius Amerikoje.

Šis pareiškimas padarytas prie kun. J. Viliūčio ir Valentino Baniulaičio, kaipo liūdininkų.

(pasirašo) V. Vaicekauskas.

Jėznas, 1937 m. vasario mėn. 2 d.

Nuorašas tikras.

Kun. P. Laskauskas,

Kaišedorių Vysk. Kurijos Notaras.

Nr. 614.

1937 m. kovo mėn. 20 d.

Kaišedorys.

PRIERAŠAS. Prašoma ir kitų laikraščių šį pareiškimą persispausdinti.

IŠ MARIJONŲ RĖMĖJŲ CHICAGOS APSKR. SUSIRINKIMO

Praeitą trečiadienio vakarą, bal. 21 d. Aušros Vartų parap. mokyklos kambary įvyko Marijonų Rėmėjų Draugijos Chicagos apskrities susirinkimas, kuris buvo skaitlingas atstovais ir gausus gražiais kolonijų skyrių raportais.

Į susirinkimą teikėsi atsilankyti didž. gerb. kun. J. J. Jakaitis, M.I.C., kuris plačiai apibūdino seminarijos kopyčios nuveiktus darbus ir kas liko per trumpą laiką nuveikti. Kaip matėte iš seniau paskelbtų pranešimų, pašventinimas pirmos lietuvių Amerikoje seminarijos kopyčios įvyks birželio 6 d. Gerb. kun. Jakaitis pareiškė, kad ištikrųjų taip ir bus; jis kvietė susirinkusius atstovus ruošti prie iškilmių.

Po to sekė kolonijų skyrių raportai.

Town of Lake skyriaus raportą patiekė E. Ogentaitė, pranešdama, kad susirinkime dalyvauja net 6 atstovai. Įvykęs vakarėlis davė gražaus pelno — \$14.46. Ji dėkojo visiems atsilankusiems svečiams ir pasižadėjo, kad progai pasitaikius padaryti revizitą.

Marquette Park raportą išdavė skyriaus pirm. B. Nenartonis. Jis pranešė, kad skyrius energingai ruošiasi prie bunco party (kuris jau įvyko bal. 25 d.). Raportą papildė A. Jonaitienė ir Al. Pukelienė; prašė centro, kad apskr. dvasios vadas būtina lankytusi kolonijų skyrių susirinkimuose ir jų parengimucse.

West Side raportą patiekė D. Gasparkienė. Jos raportą papildė J. Kulikauskas pranešdamas, kad sekmadienį, bal. 25 d. bus gražus vakaras su šokiais ir kitais įvairumais ir kvietė atstovus ir svečius iš kitų kolonijų atsilankyti.

Brighton Park gražų raportą patiekė p. Navickienė pranešdama, kad bal. 25 d. jų skyrius rengia bunco party.

Melrose Park platų pranešimą padarė A. Švilpauskienė pranešdama, kad susirinkime dalyvauja 3 atstovai, ir, kad turi jau sukėlę apie 250 dol., ir smarkiai ruošiasi prie bankieto, kuris vyks gegužės 16 d. Seniau buvo pastebėta, kad melroseparkiečiai pasiryžę padaryti gražią atmintį Melrose Park lietuvių vardu — jie siekia įtaisyti langą naujojoj Marijonų seminarijos kopyčioj. Tuo tikslu jie praėjusį sekmadienį (bal 25 d.) turėjo specialų susirinkimą, kuriame tarėsi kaip sėkmingiau prisirengti, kad užbaigti nustatytą 500 dol. kvotą. Tad, linkime uoliems melroseparkiečiams kogažiausių sekmių!

North Side pranešimą padarė apskr. pirm. A. Bacevičius pranešdamas, kad trumpoj ateityj turės pramogą.

Cicero gražų raportą patiekė plačiai žinomas ir nenuilstantis veikėjas ir visų kilnių darbų rėmėjas A. Valančius. Jis pranešė, kad susiorganizavus gražiam skyriui, smarkiai platinami bankieto tikietai. Kaip jau buvo spaudoj pažymėta, Cicero lietuviai susiorganizavimo susirinkime padarė didelio įspūdžio: įsirašė daug kilnių ir darbščių narių, ir dar prie to sukėlė virš \$200 dol. aukų. Ypač šiais laikais, tai tiesiog nepaprastas dalykas! Linkime ir ateity gražiausių sekmių jųjų darbuotėje.

Reikia pažymėti, kad susirinkimas plačiai apsvarstė seminarijos kopyčios pašventinimo išlmes. Apie šį reikalą pranešime vėliau.

Baigdamas šiuos kelis žodžius, nuoširdžiai prašau atsilankyti į kolonijų skyrių parengimus, o ypač apskrities bankiete, įvyksiančiame gegužės 9 d., Aušros Vartų parap. salėj, nes visų šių parengimų pelnas skiriamas *pirmajai lietuvių seminarijos kopyčiai baigti.*
Apskr. rašt.

CHICAGOS APSKRITIES MARIJONŲ RĖMĖJŲ DRAUGIJA

rengia

BANKIETĄ

Sekmadienį, gegužės 9 d., 1937

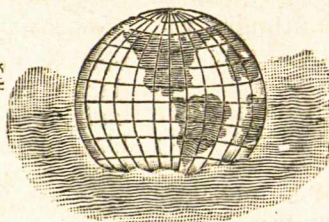
AUŠROS VARTŲ PARAP. SALĖJ
2323 W. 23rd Place Chicago, Ill.

Pradžia 6 val. vak.

— Visi Kviečiami Atsilankyti —

Pelnas skiriamas naujajai statomajai Marijonų Seminarijos kopyčiai.

Katalikų Pasaulyje

DAR SMARKIAU PUOLA KATALIKŲ BAŽNYČIĄ

Berlynas. — Vokietijos naciai subruzdla smarkiau kovoti prieš Katalikų Bažnyčią ir katalikus. Uždraudė katalikams viešai rinkti fondus įvairiems labdariniams tikslams.

Visose Vokietijos bažnyčiose bal. 18 d. tikintiems pranešta apie šią naują autoritetų nuoprendį. Berlyno katedroje vyskupas grafas von Preysing tačiau pareiškė, kad reikalingi fondai bus sudaromi kolektomis bažnyčiose ir naciai neturės teisės to uždrausti.

Vokietijos katalikų vyskupai pareiškia, kad naciai griebiasi pagiežos prieš Bažnyčią dėl neseniai Popiežiaus išleistos enciklikos, kuriaja Vokietija įkaltinama už konkordato sąlygų nepildymą. Bet to negana. Nacių laikraštis *Voelkischer Beobachter* paskelbė įspėjimą Katalikų Bažnyčiai, kad ji paliautų priešintis katalikų jaunimo nacijsinimui. O diktatoriaus Hitlerio vyriausias pavaduotojas nacių partijoje, Rudolf Hess, įspėja katalikų vyskopus, kad jie “neskaldytų tautos politiniais sumetimais.”

Šis Hitlerio pakalikas pareiškia, kad katalikai, esą, linkę susidėti su komunistais. Girdi, jie turi atsiminti, ką bolševikai yra atlikę su bažnyčiomis Ispanijoje, arba Rusijoje. Girdi, naciai kovoja prieš bolševikus ir tuo būdu saugoja krikščionybę.

Pasirodo, kad katalikai Vokietijoje jau rimtai turi galvoti apie ginimosi priemones, kadangi su naciais taika nieku būdu neįmanoma. Jie patys skaldo vokiečių tautą ir kitus kaltina.

DIDĖJA KAT. SKAIČIUS VOKIETIJOJE

Berlynas. — Paskutinio įvykdyto cenzu duomenimis, Vokietijoje yra 23,772,000 katalikų, kurie sudaro visų gyventojų trečdali.

Palyginus su 1925 metais padarytu cenzu, katalikų skaičius per dešimtmetį padidėjo apie vieną milijoną asmenų.

Nesuprantama, kaip naciai drįsta persekioti trečdalį gyventojų.

NAUJAS ARKIVYSKUPAS SKELBIA RAMYBĘ

MEXICO CITY (per pašta).

— Čia majestotiškoj katedroj įvyko naujo J. E. arkivyskupo Luiz Martinez y Rodriguez ingresas. Naujo ganytojo pirmieji žodžiai tikintiesiems buvo: “Taika ir ramybė tebūnie su jumis.”

Gausinga katalikų minia geležinkelio stotyje pasitiko atvykusį arkivyskupą užimti Šv. Tėvo jam pavestą arkivyskupijos sostą. Iš stoties palydėtas tiesiog į katedrą, kur arkivyskupą pasitiko ir sveikino kapitula.

Prelatas G. Araiza, P. A., skaitė Popiežiaus raštą, po to naujas arkivyskupas laikė pontifikalines iškilmingas Mišias ir paskiau kalbėjo tikintiesiems.

Pamaldose buvo vienas arkivyskupas, 10 vyskupų ir religinių ordenu, kongregacijų ir katalikiškų organizacijų atstovai. Iš diplomatų katedroje buvo J. Valstybių ambasadorius J. Daniels su žmona ir Brazilijos ambasadorius su žmona.

Pamaldų laiku katedroje įvyko apgailėtina nelaimė. Viena nedidi aslės dalis įlūžo ir keletas asmenų įkrito į kriptą. Vienas užsimužė, kiti susižeidė.

BOLŠEVIKAI PRIEŠ MISIJONIERIUS

Ryga. — Įvykęs Maniloje tarptautinis Eucharistinis kongresas daug baimės sukėlė Maskvos ir Azijos rytų bolševikams bedieviams. Jie randa, kad tas kongresas žymiai pakirto jų bedievybei sparnus ir sutrukdė jų kvailybių sklaidimą.

Bolševikų bedievių vyriausioji taryba nusprendė skirti didelę sumą gaminti krutomuosius vaizdus vardu “Krikščionys misionieriai yra rytinių tautų priešai.”

BUVO PRIVERSTAS GRAŽINTI KRYŽIŲ

Munichas, Bavarija. — Garsaus Komersruetho miestelio gyventojai neseniai čia laimėjo reikšmingą kovą su vietos viešosios mokyklos mokytoju nacių.

Konnorsreuthė gyvena garsioji stigmatizuota Teresė Neumanaitė.

Speyer katalikų vyskupijos organas oficialiai paskelbė, kad mokytojas Arnold iš Konnersreuth mokyklos svarbiausiojo kambario pašalino didelį kryžių ir jo vietoje iškabino mažą kryžiuką.

Patyrė apie tai miestelio gyventojai, kurių daugumas yra katalikai. Jie reikalavo, kad didysis kryžius būtų grąžintas į savo vietą, kurioj yra išbuvęs apie 50 metų — nuo pat mokyklos pastatymo pradžios. Mokytojas neklausė. Jis pareiškė, kad tas kryžius „daro jam nesmagumus.“

Netekę kantrybės gyventojai susibūrė į gausingą kuopą, nužygiavo į mokytojo namus ir griežtai pareikalavo kryžių grąžinti.

Mokytojas pabugo ir pasikvietė policinikus. Šie be sunkenybės išskirstė žmones.

Sekantią dieną mokyklų autoritetai įsakė mokytojui grąžinti kryžių. Kas ir padaryta.

POPIEZIUS LAIKO AUDIJENCIJAS

Vatikanas. — Pastaruoju laiku Šventasis Tėvas, Pijus XI, gydytojų patiriamas ilsėjosi. Tačiau tas tęsė tik porą dienų. Dabar Jo Šventenybė laiko audijencijas su kongregacijų vadais kardinolais ir dirba savo kabinete. Balandžio 24 d. Popiežius priėmė į audijenciją 1,300 naujavedžių ir toki pat skaičių meldžionių.

ASMENIŠKAI SVEIKINS POPIEŽIŲ

Praha, Čekslovakija. — Jo Eminencija kardinolas Kaspar, Prahos arkivyskupas, gegužės m. 31 d. bus Romoje ir tą dieną asmeniškai sveikins Popiežių Pijų XI jo 80 metų amžiaus sukaktuvėmis.

Liepos mėnesį kardinolas Kaspar pasiryžęs vadovauti čekų meldžionijai į Liurdą.

ĮGRIUVO BAŽNYČIOS STOGAS, KELI SUŽEISTA

Lima, Peru. — Per neseniai įvykusį žemės drebėjimą Cajabamba mieste vienos bažnyčios stogas įgriuvo ir sužeidė keletą bažnyčioj buvusių žmonių.

Į JUNGTINES VALSTYBES ATVYKO VENGRIJOS VYSKUPAS

New York (per pašta). — Szekes-Fenervar diecezijos, Vengrijoje, J. E. vyskupas Lajos Shvoy atvyko į Jungt. Valstybes. At-

vyko Amerikos vyskupas, kunigus ir tikinčiuosius kviesti į tarptautinį Eucharistinį kongresą, įvyksiantį 1938 metais Vengrijos sostinėje Budapeste.

Vyskupas Shvoy pareiškia, kad Budapestas stropiai rengiasi į kongreso iškilmes.

LIETUVIAI AMERIKOJE

REIKŠMINGOS "GARSO" SUKAKTUVĖS

Lietuvių R. K. Susivienymo Amerikoje organas "Garsas" šių metų gegužės 17 dieną minės 20 metų sukaktį. Teko nugaršti, kad ta proga bus išleistas specialus "Garso" numeris.

Tad šių reikšmingų sukaktuvių proga sveikinam "Garsą" ir meldžiam daug Dievo palaimų tolimesnėj darbuotėj Dievo ir Tėvynės naudai!

ISPŪDINGOS VARGONŲ PAŠVENTINIMO IŠKILMĖS

Indiana Harbor, Ind. — Naujieji vargonai šv. Pranciškaus parapijos bažnyčioje iškilmingai pašventinti sekmadienį, bal. 18 d.

Vargonus pašventino prelatas M. Krušas, asistuojant kunigams S. Draugeliui iš Gary, Ind., misijonieriui kun. Drazdziui, P. Gasiūnui, J. Paškauskui iš Chicago ir vietos kleb. kun. Bičkauskui.

Po iškilmių buvo bažnytinis koncertas, kurį išpildė vietinis choras, vedamas vargon. Glemžos ir Sasnausko choras, vedamas komp. A. Pociaus. Solistais buvo M. Janušauskienė, Ona Piežienė ir Justas Kudirka.

Pamokslą sakė Visų Šventųjų patarptjos klebonas, kun. J. Paškauskas.

LIETUVIŲ DIENA LIEPOS 5 D.

Balandžio 18 d., š. m. 2 val. po pietų, Marianopolio Kolegijoje, Thompson, Conn., įvyko Lietuvių Dienos organizacinis veikėjų susirinkimas.

Išrinkta Lietuvių Dienos Garbės ir Darbo Prezidiumas. Įvairios darbo komisijos tebeorganizuojamos.

Prezidiumas susideda iš šių asmenų:

Garbės Pirmininkai — kun. K. Urbona-
vičius ir kun. Jonas Ambotas.

Pirmininkas — Muz. Juozas Žemaitis.

Vice-Pirmininkai — Katerina Vosylienė ir Antanas Zavetskas.

Sekretoriai — Bendriems reikalams: J.

Kumpa ir finansų reikalams: Magdalena De-
lionienė.

Iždininkas—kun. dr. Alphonsas Jagminas.
Iždo globėjai — Adomas Petkus ir Edvar-
das Čiočys.

Ivairių Darbo Komisijų sąstatas bus pa-
sklebtas trumpoje ateityje.

Išnešta daug įvairių nutarimų. Susirinki-
mas buvo gyvas ir entuziastingas.

Svečiai gerėjose rektorius dr. kun. J.
Navicko nuoširdumu ir Seselių vaišingumu
ir visi pilni geriausių norų išsiskirstė apie
6 val. vak. į namus.

KUN. M. BRUNDTA PAKVIESTAS KAPELIONU

Newtown, Pa. — Kun. M. Brundta, kuris
pereitais metais atvyko iš Lietuvos ir lie-
tuvų parapijoje skelbė misijas ir sakė pa-
triotines prakalbas, pakviestas kapelionu pas
Sesules Kazimierietes. Jis ten kapelionauja
jau nuo balandžio 8 dienos š. m.

SUNKIAI SERGA KUN. SILVIUS

Detroit, Mich. — Kun. Silvius, kuris pa-
tarnauja šv. Jurgio parapijoje ir kartais šv.
Petro parapijoje, sunkiai susirgo ir jam pa-
daryta operacija Providence ligoninėje. O-
peracija pavyko.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

PADAVIMAS APIE DUOBĖS AT- SIRADIMĄ

Kvėdarna. — Kvėdarnos val., Kalagynų
randasi bedugnė duobė. Jos ilgis apie
13 m., plotis — 8 m. Sudaro namo išvaizdą.
Gyventojai tos duobės gilumo neišmatuoja,
matyt, — labai gili. Apie šios duobės atsi-
radimą yra padavimas. Senovėje, prieš 300
metų, šioj vietoj buvusi smuklė. Galų gale
smuklės lankytojai ėmė tyčiotis iš bažnytinių
apeigų. Dėl to smuklė nugrimzdusi ir šioji
vieta liko liūdininkų ano nelemto įvykio.

BUVĘS LIETUVYBĖS GAIVINTOJAS

Merkinė. — Merkinės bažnyčios šventoriuje
tarp kitų kunigų ilsis kadaisia rusų priespau-
dos laikais buvęs žymus lietuviybės gaivinto-
jas kun. Jagminas. Jis, kaip pasakoja mer-

kiniečiai, pirmasis kunigas, kuris pirmas pa-
sakė lietuvišką pamokslą. Kun. Jagminas
tarp kitko buvo uolus lietuviškos spaudos
platintojas. Dabartiniu metu kun. Jagmino
kapas baigia nykti. Tik pasakojimai senes-
nių žmonių lūpose byloja šio didžiojo kunigo
darbus. Nėra abejonės, kad Dzūkijos kraš-
tas kun. Jagmino kapą tinkamai sutvarkys
— pastatys paminklą.

BAIGIAMAS KRYŽIUS — PAMINKLAS

Prie Kovarsko, šalia vieškelio Kovarskas
— Ukmergė statomas betoninis kryžius ir
dar šį pavasarį įvyks jo pašventinimas. Tai
bus bene aukščiausias Lietuvoje tos rūšies
kryžius — net 20 metrų aukščio! Paminklas
daro nepaprastą įspūdį. Jis, kaip žinoma,
statomas Amerikos lietuviu P. Kalibato lė-
šomis. Jo pastangomis ir lėšomis prieš ke-
lerius metus buvo atremontuota vietos baž-
nyčia ir įvestas miestelyje elektros apšvieti-
mas. Jis daug aukojo ir labdarybei.

PAMALDOS UŽ KOM. M. PETRAUSKĄ

Kaunas. — Už neseniai mirusį a. a. kom.
Miką Petrauską įvyko gedulingos pamaldos.
Per pamaldas buvo išpildyta Sasnausko
“Requiem” “Libera” ir “Šopeno Gedulin-
gas maršas.” Dirigavo Jonas Dambrauskas.
Giedojo vals. op. choras, solo partijas atliko
solistai V. Grigaitienė, Al. Kutkus ir S. Nau-
ragis. Pritariant operos simf. koncertui. Į
pamaldas atsilankė p. Respublikos Preziden-
tas ir daug velionies gerbėjų bei pažįstamų—
pilna Įgulos bažnyčia.

LAIVUS KRIKŠTYS APSKR. VARD AIS

Kaunas. — Dabar Klaipėdoje jau yra lai-
vai: “Šiauliai,” “Kretinga,” “Utena,”
“Marijampolė” ir kiti. Numatyta naujai į-
sigytus laivus krikštyti visų didesniųjų Lie-
tuvos miestų, pirmoje eilėje apskričių mies-
tų, vardais.

Platinkite naudingiausį laikraštį Tėvų Marijonų savaitraštį

“Kristaus Karaliaus Laivas”

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. Canal 7790

T. Marijonų Rėmėjo mokestis ir “Laivas” metams \$3.00
Vien tik laikraščio “Laivo” prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00. Atskiras numeris 5c

Remkite Pirmosios Amer. Liet. Kunigų Seminarijos Kopyčios Statybą!

AUKAS SIŪSKITE ŠIUO ADRESU:

Tėvas JONAS JAKAITIS, M. I. C. — Marian Seminary — Hinsdale, Illinois